

Arrest

nr. 186 317 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 30 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam België binnen met een visum type C geldig van 14 oktober 2000 tot 11 november 2000.

Op 4 april 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2008 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk.

Op 23 juli 2008 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juli 2008 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2009 verklaarde de gemachtigde die aanvraag onontvankelijk.

Op 9 februari 2009 gaf de gemachtigde aan verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2009 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 november 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in, ditmaal op basis van de vernietigde instructie van 9 juli 2009.

Op 8 februari 2011 deelde de gemachtigde aan verzoeker mee dat hij instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) dat één jaar geldig is, op voorwaarde dat verzoeker een arbeidskaart B voorlegt.

Op 4 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag ongegrond.

Op 24 november 2011 trok de gemachtigde voormelde beslissing in.

Op 20 januari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die dat beroep bij arrest nr. 148 402 van 23 juni 2015 verwierp.

Op 31 januari 2012 beval het bestuur verzoeker het grondgebied uiterlijk op 1 maart 2012 te verlaten (bijlage 13).

Op 30 maart 2016 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 september 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 30 maart 2016 onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.03.2016 werd ingediend door :

*N., B. (R.R.: [...])
nationaliteit: Tunesië
geboren te G. op [...]1973
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Pas op datum van 04.04.2008 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in om zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich dus al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 23.07.2008 en op 31.01.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat zijn lang verblijf ertoe geleid heeft dat hij al zijn socio-economische belangen in België heeft. Ter staving hiervan legt betrokkene twee werkbeloftes voor evenals vijf getuigenverklaringen. Hieruit blijkt niet dat hij gedurende vijftien jaar al zijn socio-economische belangen heeft opgebouwd in België. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag afdoende elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen zijn banden in het land van herkomst, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. We stellen vast dat betrokkene 26 jaar in Tunesië heeft verbleven. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn banden in het land van herkomst. Betrokkene haalt in dit kader verder aan dat bij een terugkeer naar Tunesië nagenoeg alles wat hij in België heeft opgebouwd, verloren zal gaan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij getrouwd is mevrouw B. F. W. (R.R. [...]) en dat zij samen een dochter hebben, N. R., geboren op [...]2015. Echter, we stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over een legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze relatie en op zijn dochter. De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 5 en artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook met betrekking met artikel 5 toont betrokkene niet aan op welke wijze de overheid de rechten en plichten van de ouders schaadt. Artikel 9 van het IVRK is hier niet van toepassing daar het kind niet gescheiden wordt van zijn ouders. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving, mede door zijn kennis van zowel de Franse als de Nederlandse taal, dat hij perfect Franstalig zou zijn en daarnaast Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij ten eerste werkwilbig zou zijn, dat hij al 15 jaar in zijn onderhoud zou voorzien, dat het vinden van werk geen enkel probleem zou zijn, dat hij een gediplomeerd meubelmaker zou zijn met jarenlange ervaring, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan, dat hi niet ten laste zal vallen van de sociale bijstand, dat hij zelf in het onderhoud van zijn gezin zal voorzien, dat hij een grote vrienden en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij twee werkbeloften voorlegt evenals vijf getuigenverklaring, zijn Tunesisch diploma en één bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: N., B.
geboortedatum: [...]1973
geboorteplaats: G.
nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling. Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden. Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

De Raad dient in dit kader inderdaad op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dient de gemachtigde de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat hij dit sedert de vernietiging nog zou kunnen doen op grond van het gelijkheidsbeginsel of rechtszekerheidsbeginsel. Het gegeven dat de gemachtigde zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de gemachtigde *in casu* opnieuw de wet diende te miskennen.

De Raad wijst er immers op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

De Raad wijst er op dat het rechtszekerheidsbeginsel niet dienstig kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F).

De schending van het gelijkheidsbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert eveneens een kennelijke appreciatiefout aan.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoeker, het feit dat verzoeker sedert 2000 in België verblijft, de twee werkbeloften en vijf getuigenverklaringen en de socio-economische belangen van verzoeker

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat verzoeker sedert 2000 in België verblijft en bijgevolg maar liefst 16 jaar, zou niet kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, nu verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie.

Bovendien zou verzoeker niet afdoende hebben aangetoond al 15 jaar zijn socio-economische belangen in België te hebben en zouden er geen elementen zijn die aantonen dat het centrum van verzoekers belangen in België opweegt tegen zijn banden in Tunesië, waar hij 26 jaar verbleven heeft.

Dat verweerder dan ook geen rekening houdt met het feit dat verzoeker naar aanleiding van de regularisatiecampagne eind 2009 een aanvraag conform artikel 9bis Vw. heeft ingediend en hij een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Dat indien de afgifte van de arbeidskaart hem niet om redenen in hoofde van de werkgever zou zijn geweigerd, de verblijfssituatie van verzoeker inmiddels zou geregulariseerd zijn.

Het feit dat verzoeker zich in illegaal verblijf bevindt, is dan ook niet geheel zijn eigen verantwoordelijkheid.

Dat de bestreden beslissing verder niet in overweging neemt dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond sedert minstens 2009 zijn socio-economische belangen in België te hebben, nu hij reeds op dat ogenblik een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd bij zijn aanvraag conform artikel 9bis.

Ook thans heeft verzoeker twee werkbeloften voorgelegd, waardoor zijn socio-economische belangen in België worden aangetoond.

Tenslotte is alleen al het feit dat verzoeker inmiddels 16 jaar in België verblijft zonder ooit op enigerlei wijze steun genoten te hebben, een bewijs van zijn economisch belang.

Dat verweerder verder onterecht opwerpt dat verzoekers belangen in België niet opwegen tegen zijn banden in Tunesië, waar hij 26 jaar verblijven heeft.

Uiteraard kunnen de eerste levensjaren van verzoeker moeilijk worden meegeteld en is het een vaststaand feit dat verzoeker sedert zijn meerderjarigheid, veel langer in België verbleven heeft dan in Tunesië.

Overigens is verzoeker in België gehuwd en is zijn dochter in België geboren, twee levensgebeurtenissen welke de meeste impact hebben op het leven van verzoeker. De echtgenote en dochter van verzoeker verblijven eveneens in België, zodat verzoekers banden in België veel intenser en sterker zijn dan de belangen welke hij mogelijk nog in Tunesië zou hebben.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze elementen het verzoekers niet verhinderen een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Overwegende dat de bestreden beslissing tenslotte stelt dat de elementen van integratie in hoofde van verzoeker, met name het feit dat verzoeker volledig geïntegreerd is in de samenleving, zijn kennis van de Franse en Nederlandse taal, zijn werkwillegheid, het feit dat hij al 15 jaar in zijn onderhoud voorziet, zijn beroep als gediplomeerd meubelmaker, zijn grote vrienden- en kennissenkring en de werkbeloften, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, nu deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwillegheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden gevisieerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de gevisieerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagements te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven

die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoeker niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoeker perfect geïntegreerd is, hij zonder problemen tewerkgesteld kan worden, al jaren in zijn eigen onderhoud voorziet en hij in België een gezin gesticht heeft.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, waar hij is aangekomen in 2000, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn mogelijke tewerkstelling en gezin, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoeker kan worden verweten dat zij zijn aanvraag heeft ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

"Tweede onderdeel: betreffende het gezin van verzoeker

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de echtgenote en dochter van verzoeker evenmin over een legaal verblijf beschikken en niet zou zijn aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan voor het leiden van een gezinsleven elders.

Bovendien zou in casu art. 8 EVRM niet van toepassing zijn, aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van familiale banden geen sprake zou zijn. Hieraan voegt de bestreden beslissing nog aan toe dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel EVRM zouden vallen.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden, nu verzoeker er geenszins zomaar vanuit kan gaan dat er geen hinderpalen zouden bestaan voor het leven van een gezinsleven elders.

Verzoeker is in België gehuwd met Mevrouw BFW en samen zijn zij ouders geworden van een dochter.

Dat de bestreden beslissing geenszins de individuele situatie van verzoeker, zijn echtgenote en hun dochter onderzocht heeft en bijgevolg zomaar, zonder meer stelt dat er geen hinderpalen zouden bestaan voor het verderzetten van een gezinsleven elders.

Door verweerder werd bovendien geenszins onderzocht of de verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen zou veroorzaken.

In casu wordt dan ook geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoeker dit geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoeker en zijn gezin wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, dat voorziet dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet alle elementen van het dossier van verzoeker onderzocht heeft en dan ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Tenslotte wordt door de bestreden beslissing aangehaald dat in casu artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn, aangezien het gehele gezin van verzoeker niet in aanmerking zou komen voor een regularisatie, zodat van een verbreking van familiale banden geen sprake zou zijn.

Dat verzoeker de aanvraag conform artikel 9bis Vw. alleen in eigen naam heeft ingediend en bijgevolg enkel zijn regularisatieaanvraag werd onderzocht.

Dat dan ook geenszins kan gesteld worden dat het gehele gezin van verzoeker niet in aanmerking komt voor een regularisatie van hun verblijf, nu verweerder de situatie van de echtgenote en dochter van verzoeker niet heeft onderzocht.

Dat verweerder zich dan ook op een foutieve, ongefundeerde motivering beroept.

Nu door verweerder geenszins werd gemotiveerd waarom ook de echtgenote en dochter van verzoeker niet in aanmerking zouden komen voor een regularisatie, kan dan ook geenszins gesteld worden dat er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

In casu is artikel 8 EVRM dan ook wel degelijk van toepassing, nu een gezin geenszins valt onder het begrip 'gewone sociale relaties'.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in geval een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, moet nagegaan worden of er sprake is van een privé- en/of familie-gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- of gezinsleven, dient de raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk §25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz/Oostentijk, §34; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Aangezien verzoeker gehuwd is en zij samen een dochter hebben, is er in casu zonder enige twijfel sprake van een hechte en persoonlijke band.

De volgende vraag die moet worden onderzocht is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven en gezinsleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid art. 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé en of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat na een belangenafweging duidelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker verblijft inmiddels 16 jaar in België, is alhier gehuwd en zijn kind is alhier geboren. In geval van een terugkeer van verzoeker naar Tunesië, zou hij van zijn gezin gescheiden worden.

Aangezien door verweerder niet werd onderzocht of de echtgenote en dochter van verzoeker hem kunnen vergezellen naar het land van herkomst, is het duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Noch een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij naar aanleiding van de regularisatiecampagne in 2009 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had ingediend en eveneens een arbeidsovereenkomst had voorgelegd. Indien de afgifte van de arbeidskaart hem niet om redenen die betrekking hebben op de werkgever zou geweigerd zijn, zou hij inmiddels geregulariseerd geweest zijn. Bijgevolg meent verzoeker dat het feit dat hij zich in illegaal verblijf bevindt, niet geheel zijn verantwoordelijkheid is. Wat betreft de socio-economische belangen meent hij bovendien minstens sedert 2009 aangetoond te hebben dat zijn socio-economische belangen in België liggen nu hij toen reeds een arbeidsovereenkomst had voorgelegd en thans ook twee werkbeloftes heeft voorgelegd waardoor zijn socio-economische belangen in België worden aangetoond. Het feit dat hij reeds 16 jaar zonder enige steun in België verblijft, betekent volgens verzoeker eveneens dat hij zijn economisch belang kan aantonen. Een vergelijking met een termijn van 26 jaar in Tunesië acht verzoeker onterecht nu de eerste levensjaren moeilijk kunnen worden meegeteld en hij sedert zijn meerderjarigheid al veel langer in België verblijft dan in Tunesië. Tot slot verwijst verzoeker naar zijn echtgenote en kind in België om de intensiteit van zijn banden met België aan te tonen. De bestreden beslissing zou met die gegevens geen rekening gehouden hebben, noch daaromtrent gemotiveerd hebben.

De Raad kan *in casu* de gemachtigde volgen waar hij stelt dat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Waar in 2009 andere motieven dan de loutere verantwoordelijkheid van verzoeker nog kunnen gespeeld hebben, zoals het feit dat de arbeidskaart werd geweigerd om motieven die kunnen verband gehouden hebben met de werkgever, betwist verzoeker niet dat hij ook aan een bevel van 31 januari 2012 geen gevolg heeft gegeven. Wat betreft het langdurig verblijf in België, zijn werkbeloftes en socio-economische belangen in België heeft de gemachtigde terecht opgemerkt dat de elementen van integratie met name *"het feit dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving, mede door zijn kennis van zowel de Franse als de Nederlandse taal, dat hij perfect Franstalig zou zijn en daarnaast Nederlandse lessen gevolg zou hebben, dat hij ten zeerste werkwillig zou zijn, dat hij al 15 jaar in zijn onderhoud zou voorzien, dat het vinden van werk geen enkel probleem zou zijn, dat hij een gediplomeerd meubelmaker zou zijn met jarenlange ervaring, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan, dat hi niet ten laste zal vallen van de sociale bijstand, dat hij zelf in het onderhoud van zijn gezin zal voorzien, dat hij een grote vrienden en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij twee werkbeloftes voorlegt evenals vijf getuigenverklaring, zijn Tunesisch diploma en één bewijs van inschrijving Nederlandse taallessen"* niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, maar behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden met verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769.

Het voormelde arrest van de Raad van State heeft het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen niet kunnen verantwoorden dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag in België zou indienen.

Waar verzoeker zelf citeert uit een arrest van de Raad van State om het tegendeel aan te tonen, met name dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag, stelt de Raad vast dat in deze zeer uitzonderlijke zaak elementen van integratie voorlagen die konden aantonen dat het bijzonder moeilijk was om de aanvraag in het herkomstland of het land van de bevoegde post in te dienen. De Raad van State stelt immers duidelijk: *"dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd [te zijn] in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om **dergelijke activiteiten van algemeen belang of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld**, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9, alinea 3 voornoemd. (eigen benadrukken)"* Thans voert verzoeker niet aan dat een van de ingeroepen elementen van integratie dermate ver gaat dat de aanvraag in het herkomstland een verbreking van een engagement van algemeen belang of genomen ten aanzien van een publieke overheid inhoudt. Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat de bestreden beslissing moet gesanctioneerd worden zoals gebeurd in het door hem geciteerde arrest van de Raad van State.

Wat betreft verzoekers huwelijk en zijn dochter in België heeft de gemachtigde eveneens zorgvuldig gemotiveerd m. n. : *"Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij getrouwd is mevrouw B. F. W. (R.R. [...]) en dat zij samen een dochter hebben, N. R., geboren op [...]2015. Echter, we stellen vast dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over een legaal verblijf in België beschikt. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze relatie en op zijn dochter. De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.*

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker betwist geenszins dat zijn echtgenote en dochter evenmin een legaal verblijf hebben in België, noch waarom zijn vrouw en dochter in België hem verhinderen zijn aanvraag volgens de geëigende procedure in te dienen.

Hetzelfde kan gesteld worden aangaande de werkbeloftes en zijn 16 jarig verblijf in ons land waarvan een groot deel na zijn meerderjarigheid: verzoeker licht niet toe waarom dit hem verhindert zijn aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij poneert enkel dat de voormelde elementen het hem bijzonder moeilijk maken om - zelfs tijdelijk - terug te keren. Waar verzoeker nog stelt dat de gemachtigde geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te geven als de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend, kan de Raad verzoeker volgen, doch dit vloeit voort uit het bepaalde in de wet en de wil van de wetgever om *in casu* enkel te werken met een gunstmaatregel en niet met een afdwingbaar recht, waarop de Raad enkel een marginale toetsingsbevoegdheid kan uitoefenen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de gemachtigde niet met de voormelde elementen rekening heeft gehouden, of daaromtrent niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiverings- of zorgvuldigheidsplicht kan niet aanvaard worden.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijst opnieuw naar zijn huwelijk met Mw. B.F.W. en zijn uit het huwelijk geboren dochter. Hij meent dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek gedaan heeft voorafgaandelijk aan de vaststelling dat er geen hinderpalen zouden bestaan voor het verder zetten van een gezinsleven elders. De gemachtigde heeft volgens verzoeker niet onderzocht of een verwijdering naar het herkomstland van het kind dat in België is geboren, geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen zou veroorzaken. Waar de gemachtigde stelt dat het hele gezin niet in aanmerking komt voor regularisatie, acht verzoeker dit foutief en ongefundeerd, nu verzoeker zijn aanvraag enkel in eigen naam heeft ingediend en het onderzoek dus geen betrekking had op zijn echtgenote en dochter. Tot slot stipt verzoeker aan dat zijn gezinsleven met zijn echtgenote en dochter niet kan betwist worden, dat er bijgevolg een fair balance-toets moet gebeuren en er *in casu* duidelijk na die belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM daar niet zou onderzocht zijn of zijn echtgenote en dochter hem kunnen vergezellen naar het herkomstland.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat *in casu* het beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en dochter niet wordt betwist.

Bijkomend blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging in de bestreden beslissing en dienaangaande heeft gesteld dat noch zijn echtgenote noch zijn dochter over een legaal verblijf in België beschikken. De gemachtigde meent bijgevolg dat verzoeker zich niet nuttig kan beroepen op deze relatie en op zijn dochter. Verder motiveert hij dat de loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, op zich geen hinderpaal vormt om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Tot slot stelt hij dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn omdat het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Waar verzoeker meent dat geen onderzoek gebeurd is naar de individuele situatie van verzoeker, zijn vrouw en kind, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde motiveert dat "uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift" onoverkomelijke hinderpalen blijken. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de situatie individueel heeft onderzocht, daar in het synthesesdocument te lezen staat aangaande het *"hoger belang van het kind: hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Het kind is bovendien niet officieel geregistreerd in onze register en is nog niet schoolplichtig daar ze net een jaar geworden is. Gezins- en familielevens: de gezinseenheid blijft behouden, niemand van de gezinsleden beschikt over een legaal verblijf en ze hebben allemaal dezelfde nationaliteit dus ze kunnen samen terugkeren. Gezondheidstoestand: geen elementen."* De gemachtigde kon terecht in de bestreden beslissing onderstrepen dat de echtgenote en het kind evenmin legaal verblijf hebben in België. Tegelijk blijkt uit de gevoegde stukken aan de aanvraag, m.n. de geboorteakte van het kind, dat de moeder inderdaad eveneens de Tunesische nationaliteit heeft, net als de dochter en in de bestreden beslissing wordt correct vermeld dat het dochttertje pas in 2015 is geboren. De gemachtigde heeft in de synthesesnota dan ook correct vastgesteld dat er van een schoolplicht ook geenszins sprake was op het ogenblik van de bestreden beslissing en thans nog steeds niet aan de orde is. Zowel uit de bestreden beslissing als uit het administratief dossier blijkt dus wel een afdoende individueel zorgvuldig onderzoek naar de gezinselementen die verzoeker heeft aangehaald in en gestoffeerd bij diens aanvraag. De Raad meent dan ook dat verzoeker gezien de zeer jonge leeftijd van zijn kind bezwaarlijk van ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen kan spreken bij een gezamenlijke terugkeer van het gezin naar Tunesië. Bijkomend blijkt dat door de gemachtigde dus wel werd onderzocht of de echtgenote en dochter van verzoeker hem naar Tunesië kunnen vergezellen.

Verder kan verzoeker gevolgd worden dat hij zijn aanvraag enkel in eigen naam heeft ingediend, doch de gemachtigde heeft voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, wel rekening gehouden met de aangevoerde elementen van zijn echtgenote en dochter en die zorgvuldig onderzocht, zoals *supra* gesteld. Verzoeker voert ook geenszins aan dat zijn echtgenote een aanvraag heeft ingediend of hij samen met zijn echtgenote ten behoeve van hun kind een aanvraag om verblijfsmachtiging hebben ingediend, dermate dat zonder een aanvraag in te dienen men in dat geval niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De Raad meent dat de afweging die de gemachtigde heeft gemaakt, inderdaad heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreft of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 4.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn mogelijke tewerkstelling, gezin en zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

In zijn derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch laat hij na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt, dermate dat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is.

Voor het overige valt de uiteenzetting van dit middel bijna volledig samen met de uiteenzetting van het eerste middel, dermate dat kan volstaan worden met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel. Een kennelijke appreciatiefout bleek niet, evenmin een schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker voor het overige nog aanvoert dat de gemachtigde thans enkel op een stereotiepe wijze zou gemotiveerd hebben kan de Raad niet volgen, nu blijkt dat op elk individueel element *in concreto* werd geantwoord. Uiteraard heeft de gemachtigde de nadruk gelegd op het feit dat de verschillende aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid betreffen nu niet is aangetoond waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het herkomstland.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn vierde middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten. Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoeker gehuwd is in België en hij een kind heeft.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, laat hij opnieuw na te duiden op welke wijze het bestreden bevel deze bepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het vierde middel onontvankelijk is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet meent de Raad dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag werd betekend aan verzoeker op afdoende wijze blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het huwelijk van verzoeker en het feit dat hij een kind heeft. De Raad acht deze beoordeling eveneens redelijk en zorgvuldig. Nu er gezien de feiten een klaarblijkelijke samenhang is tussen de eerste en tweede bestreden beslissing, ook al steunen beide beslissingen op een andere rechtsgrond, acht de Raad het in het licht van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet noodzakelijk dat de motieven die uitdrukkelijk zijn weergegeven in de eerste bestreden beslissing, worden gekopieerd in het thans bestreden bevel.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het vierde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES